

15 år. . . Med lite røyntlar. Sjølvstendigheita ligger å verker som eit betent sår på kneet. Eg er klar for å ta eigne val. Til å tenkje på eigenhand.

Når eg var 15 var det press. Press på alle kantar. Val av utanning vidare. Val om røyk. Val av drikking. For vaksne virka tankane mine uviktige.

Så eg trudde dei var det. Eg hadde kjensler om tvil, en kjensle som var vanskeleg å få frem. Ein kjensle kor eg ville stå på eigne bein, men samtidig sitte i mammas armkrok. Alt var kaos. I hovud, i verkelegheita.

Sjølv om eg hadde masse vennar var det alltid noe som mangla. Eg var einsam.

Einsomheita var i ferd med å overta meg. Rive meg og sjela mi i tusen biter. Eg var lei av at folk lente seg mot meg, eg ville ha noen og lene meg på. Når menneske prata til meg, hadde eg alltid en indre dialog med meg sjølv. Eg var alltid usikker på kva eg skule si eller gjere. Eg ville hjelpe, men eg klarte ikkje.

Eg var for usikker på meg sjølv. Eg klarte ikkje ha ein meining om noe.

Raskt og usynleg målbevist gjekk eg forbi alle menneska, som den hjelpelause personen eg var. Eg hadde alltid på meg maske. Eg ville skjule det som var på innsida. Eg ville ikkje bry andre menneske med meg sjølv. Eg var hard og kald. Der eg gjekk i korridorane og tenke at om noen bare kunne sjå meg inn i augna, sjå den trisheten ? tristheten som skyltes mangel på ein sann venn. Ein eg kunne dele tankane mine med, noen å snakke med.

Eg vet at sjølv mord er egoistisk på høgt nivå. Eg hatar ingen. Eg går ikkje rundt å tenkje at nå skal de få angre på at dei ikkje kjende meg. Men eg kom fram til at dette verdilause kjøttstykket, var det verdt noe?